

Arrest

nr. 176 542 van 19 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pasthoun te zijn. U bent geboren in het dorp Alimkhail, gelegen in het district Hesarak in de provincie Nangarhar. U hebt daar uw hele leven gewoond samen met uw ouders en uw vier jongere broers. U verklaart 18 jaar en drie maanden oud te zijn. U bent niet op de hoogte van uw exacte geboortedatum.

Wanneer de taliban sterker werden in uw regio werd uw familie ernstig lastig gevallen door hen. Het werd uw vader te veel en hij besloot in opstand te komen tegen de taliban. Hij vroeg hulp aan de districtschief en samen met andere mensen uit uw regio is hij in opstand gekomen tegen de taliban. De overheid stuurde het Afghan National Army (ANA) en voorzag de bevolking van het nodige geld en

materiaal om mee te vechten. Uw vader besloot om zich aan te sluiten bij de lokale politie. Hij heeft hiervoor gedurende één maand training gevolgd. Het leger slaagde er ook in om de taliban weg te drijven uit de regio.

Na het vertrek van het ANA zijn de gevechten met de taliban echter opnieuw begonnen. Na een viertal maanden, u woonde op dat moment bij familie in het districtscentrum voor uw veiligheid, vroeg uw vader u om naar huis te gaan om daar een walkietalkie op te laden. Op weg naar huis kwam u de taliban tegen en werd u door hen meegenomen. Na drie dagen van gevangenschap werd u bevrijd tijdens een nachtelijke raid van het leger. Het leger bracht u naar Jalalabad om verzorgd te worden, u was immers gewond geraakt. Zij contacteerden uw oom G.R. die in de stad woonde. U verbleef gedurende vier maanden bij uw oom in Jalalabad. Deze heeft een winkel/ autohandel in de stad.

Nadat u drie maanden verbleef bij uw oom, was uw vader er in geslaagd om de schaduwgouverneur van de taliban mee op te pakken. Hij leverde deze uit aan het hoofd van het district die deze liet vermoorden. Uw vader werd echter voor zijn dood verantwoordelijk geacht door de taliban. Wanneer uw oom dit te weten kwam heeft hij uw reis geregeld om Afghanistan te verlaten.

Nadat u was meegenomen door de taliban werden uw moeder en uw broers door een oom langs moederszijde meegenomen naar een veilige plaats. U weet niet waar zij op dit moment verblijven. Uw vader is nog steeds in uw district.

U vertrok uit Afghanistan in de eerste of tweede maand van het jaar 1394 (omgezet naar de westerse kalender midden maart tot midden mei 2015). U kwam aan in België op 3 juni 2015, waar u op 4 juni 2015 asiel aanvraagt. U reisde onder andere langs Hongarije, waar op 2 en 3 mei 2015 uw vingerafdrukken werden genomen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een artikel betreffende de algemene situatie, een certificaat van uw vader van de lokale politie, twee brieven van de taliban, de taskara van uw vader en uw taskara. Op 29 maart 2016 bezorgde u het CGVS van deze laatste vijf documenten de originele. U legt eveneens een USB-stick voor met daarop enkele video's over de gevechten tegen de taliban in uw regio.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 25 juni 2015, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u 18 jaar en drie maanden zou zijn op het moment van uw interview op het CGVS (dd. 18/03/2016), blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Zo werd na leeftijdsonderzoek vastgesteld dat u op 12 juni 2015 reeds ouder bent dan 18 jaar, met een minimumleeftijd van 21 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze vaststellingen, blijft u toch volhouden dat u slechts recent 18 jaar bent geworden (CGVS, p. 5). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en dit ten stelligste blijft volhouden, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Met betrekking tot uw asielrelaas dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot het profiel van uw vader als lid van de lokale politie eerder eigenaardig zijn. Zo verklaart u dat uw vader lid is van de Afghaanse lokale politie (ALP) en dat hij de leiding zou hebben over verschillende manschappen (CGVS, pg. 12). Wanneer u gevraagd wordt naar wat uw vader juist deed kunt u hier echter geen concreet antwoord op geven (CGVS, pg. 13). Wanneer u gevraagd wordt naar concrete incidenten waar u vader zou bij betrokken zijn, verklaart u dat uw vader verantwoordelijk is voor de arrestatie van de schaduwgouverneur van uw district (CGVS, pg. 13). Dit incident heeft plaatsgevonden één maand voor uw vertrek uit Afghanistan dat u situeert in de eerste of de tweede maand van 1394 (omgezet tussen maart en mei 2015) (CGVS, pg. 16). U benoemt deze districtsgouverneur van de taliban als L.M. (CGVS, pg. 13, 17). Deze schaduwgouverneur zou nadien door het districtshoofd ter dood zijn gebracht, en de taliban zouden uw vader hiervoor verantwoordelijk achten. Er kon in de informatie ter beschikking van het CGVS echter geen incident teruggevonden worden dat uw verklaringen hierover kan bevestigen. Er kon echter wel teruggevonden worden dat rond midden mei 2015, toen u reeds was vertrokken uit Afghanistan, de talibanleider van Hesarak verantwoordelijk voor de "Promotion of Virtue and Prevention of Vice" gearresteerd werd (deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Het zou ook de inlichtingendienst geweest zijn die verantwoordelijk was voor de arrestatie van deze taliban gouverneur. dat het incident met de schaduwgouverneur waarnaar u refereert, en waarin uw vader als hoofd van de lokale politie een belangrijke rol heeft gespeeld, dan niet werd teruggevonden.

U verklaart dat uw vader omwille van zijn job bij de ALP geviseerd werd door de taliban. Ook u zou hierdoor bedreigd worden en u moest voor uw veiligheid gaan wonen bij familieleden in het districtscentrum (CGVS, pg. 16 - 18). U verklaart namelijk dat het mensen uit uw eigen dorp zijn die de taliban steunen en die uw vader viseerden. Het zijn ook zij die verantwoordelijk zouden zijn voor uw ontvoering (CGVS, pg. 16, 18). Het is echter toch verwonderlijk dat u dan verklaart dat de rest van uw gezin, uw moeder en vier broers, gewoon bleven wonen in uw dorp (CGVS, pg. 17). Gevraagd waarom zij daar wel konden verblijven, terwijl u door uw vader was weggestuurd, is uw verklaring dat zij nog niet blootgesteld werden aan gevaar omdat ze te jong waren (CGVS, pg. 18). Dit is toch bevreemdend aangezien u verklaart dat uw broers toch de leeftijd van 15, 14, 12 en 10 jaar hadden bereikt (CGVS, pg. 11). Indien de taliban werkelijk zo gebrand waren op het viseren van uw vader omwille van zijn job, is het toch niet aannemelijk dat de rest van uw gezin veilig zou kunnen verblijven hebben in uw dorp. Het is dan ook opmerkelijk dat zij in de periode dat u bij familie in de bazaar van het districtscentrum woonde, gewoon thuis verbleven. U maakt nergens melding van problemen of bedreigingen die zij toen zouden gehad hebben. Verwonderlijk genoeg verklaart u zelfs dat zij geen risico liepen. Dit zijn toch opvallende vaststellingen aangezien zij zouden gewoond hebben in hetzelfde dorp als de talibanleden die u zouden ontvoeren. Dit doet grondige twijfels reizen over het profiel van uw vader dat u verklaart en de mate waarin hij hierdoor zou geviseerd worden door de taliban.

U verklaart dat nadat u bent meegenomen door de taliban, uw moeder en broers wel verhuisd zijn naar een voor u onbekende plaats (CGVS, pg. 11). Zij werden hierbij geholpen door een oom aan moederszijde. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wanneer u hier was in België, initieel verklaarde dat uw moeder nog steeds in uw dorp Alimkhel verbleef (zie punt 13 DVZ Verklaring). Hetzelfde verklaarde u over de verblijfplaats van uw vier broers (zie punt 17 DVZ Verklaring). Gevraagd naar waarom u niet op de hoogte bent van de verblijfplaats van uw familie, verklaart u dat u dit niet mocht weten van uw oom langs vaderszijde (CGVS, pg. 11). Gevraagd naar de reden hiervoor verklaart u dat alleen uw vader en u werden geviseerd door de taliban (CGVS, pg. 12). Ook hier is het onduidelijk waarom de taliban de rest van uw familie zouden met rust laten indien zij werkelijk zo gebrand waren op het raken of doden van uw vader. Op basis van uw verklaringen blijft het ook onduidelijk waar de rest van uw gezin zich nu eigenlijk bevindt. Hierbij zou het toch ook opmerkelijk zijn dat het voor uw gezin blijkbaar wel mogelijk zou zijn om een veilig onderkomen te vinden in Afghanistan, wanneer dit voor u niet het geval zou zijn.

Het is verder ook erg merkwaardig dat uw vader, als zogenaamd leidinggevende binnen de lokale politie, aan zijn zoon zou vragen om met een walkietalkie naar jullie huis te gaan om deze op te laden (CGVS, pg. 16). U beweert namelijk dat de talibanleden die uw vader viseren, in uw dorp wonen, waar uw vader u dan naartoe zou gestuurd hebben. Dit nadat hij, volgens uw verklaringen, u veilig had ondergebracht bij familie in het district centrum. Dit doet verdere twijfels reizen over het profiel van uw vader en de mate waarin hij hierom werkelijk zou bedreigd worden door de taliban.

U verklaart ontvoerd te zijn door mensen uit uw dorp, die de taliban steunden (CGVS, pg. 16, 18). Vervolgens verklaart u dat zij u niet geloofden wanneer u vertelde dat de walkietalkie toebehoorde aan uw vader (CGVS, 19). U verklaart ook dat zij zeer goed op de hoogte waren van wie u was (CGVS, pg. 19). Het is toch opmerkelijk dat u zij u enerzijds zeer goed zouden kennen en anderzijds u niet geloofden als u vertelde dat de walkietalkie tot uw vader behoorde. Des te meer omdat zij u zouden ontvoerd hebben met het doel dat uw vader zich aan hen zou overgeven (CGVS, pg. 19). U verklaart vervolgens na drie dagen bevrijdt te zijn door het Afghaanse nationale leger (ANA) dat een nachtelijke raid uitvoerde in het dorp waar u werd vastgehouden (CGVS, pg. 19-20). Zij zouden u met een helikopter tot in Jalalabad gebracht hebben (CGVS, pg. 20). Zij zouden vervolgens de districtschef gecontacteerd hebben om uw identiteit na te gaan (CGVS, pg. 16). Hierna hebben ze dan ook uw oom gecontacteerd, die in Jalalabad woont, en hebben ze hem gedwongen om voor u te zorgen (CGVS, pg. 16). Het is toch werkwaardig dat het nationale leger van Afghanistan zo veel energie zou steken om u te verplaatsen naar de stad Jalalabad en vervolgens ook nog uw oom zouden zoeken en hem zouden dwingen om voor u te zorgen. Zo zouden zij uw oom zelfs bedreigd hebben dat ze hem onder dwang zouden komen halen indien hij u niet zou komen ophalen (CGVS, pg. 16). U werd vervolgens geopereerd in een privé-kliniek waar u oom voor had gezorgd (CGVS, pg. 20). Gevraagd naar de concrete verwondingen die u had opgelopen waardoor u nood had aan een operatie, antwoordt u dat u niet weet wat ze juist dienden te behandelen (CGVS, pg. 20). U weet slechts dat u aan die zijde van u lichaam een zwelling had en dat u na de operatie daar een snede had. Het is toch merkwaardig dat u niet kunt aangeven aan wat u juist bent geopereerd. U legt van deze verwondingen en operatie ook geen enkel medisch attest voor.

U verklaart vervolgens dat de talibanleden die u en uw vader viseerden gedood werden door luchtaanvallen (CGVS, pg. 17). Wanneer u gevraagd wordt of u dan bij terugkeer naar uw eigen land veilig zou zijn, verklaart u dat hun families op zoek zouden zijn naar u (CGVS, pg. 21). Gevraagd naar

eventuele problemen die u nog zou gekend hebben tijdens uw verblijf bij uw oom, haalt u aan dat de taliban nog steeds op zoek zijn naar u. U weet dit omdat uw oom u dit verteld heeft (CGVS, pg. 21). U haalt geen enkel ander concreet element aan dat aantoonde dat de taliban intensief naar u op zoek zouden zijn. U maakt ook geen melding van mogelijke problemen die u zou gekend hebben in de vier maanden dat u verbleef bij uw oom in Jalalabad (CGVS, pg. 21). Indien de taliban, waarvan leden in uw dorp woonden en u en uw gezin dus goed kenden, werkelijk intensief op zoek zouden zijn naar u is het toch een opvallende vaststelling dat zij u niet zouden gevonden hebben bij uw oom in Jalalabad.

De stukken die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan deze bevindingen. Uw taskara kan uw herkomst en identiteit ondersteunen, die hier niet ter discussie staan. Zoals reeds eerder vermeld kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw opgegeven leeftijd waardoor de authenticiteit van uw taskara in vraag wordt gesteld. De taskara, van een persoon van wie u beweert dat hij uw vader is, kan van eender wie afkomstig zijn. Dit geldt ook voor het certificaat dat u voorlegt met betrekking tot een opleiding tot lokale politieagent die uw vader zou gevolgd hebben. Het krantenartikel dat u voorlegt betreft de algemene situatie in Afghanistan en heeft geen betrekking op uw persoonlijk asielrelaas. De USB-stick bevat, volgens uw eigen verklaringen, video's betreffende de algemene situatie in uw district Hesarak. Het betreft openbare video's die u gevonden hebt in de media. U verklaart dat uw vader in beeld komt in één van deze video's. Er is echter geen bewijs dat het wel degelijk om uw vader zou gaan in deze video. De twee dreigbrieven van de taliban kunnen opgesteld zijn door eender wie en zijn geen objectieve bewijsstukken. Met betrekking tot de tweede dreigbrief van de taliban dient te worden opgemerkt dat u deze wel voorlegt maar in uw verklaringen waarom u uw land bent ontvlucht u van deze brief op geen enkel moment melding maakt. Dit is toch opvallend. De postenveloppe kan enkel aantonen dat u briefwisseling hebt ontvangen uit Afghanistan. In ieder geval hebben documenten slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van

Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere

appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u beschikt over een familiaal netwerk in de stad. Uw oom van vaderszijde woont in de stad en heeft daar een winkel/autohandel (CGVS, pg. 12). U verklaart dat u gedurende vier maanden verbleven hebt bij uw oom in Jalalabad voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, pg. 6, 16). Hoewel u verklaart geen goede relatie te hebben met deze oom omwille van ruzie over land en dat hij zou gedwongen zijn door het leger om voor u te zorgen (CGVS, pg. 16), geeft u ook aan dat hij geen enkel probleem had om voor u te zorgen gedurende vier maanden. U verklaart dat u zou gewond geweest zijn en dat uw oom heel goed gezorgd heeft voor u (CGVS, pg. 6). Zo heeft uw oom er ook voor gezorgd dat u kon verblijven in een privé-kliniek en dat u daar werd geopereerd zodat u volledig genas (CGVS, pg. 20). U verklaart ook nog steeds contact te hebben met uw oom sinds u in België verblijft, en hij zou u ook de nodige documenten voor uw asielaanvraag vanuit Afghanistan hebben opgestuurd (CGVS, pg. 3). Ook uw reis naar hier werd door deze oom betaald (CGVS p. 21). Dit alles kan moeilijk beschouwd worden als wijzend op een slechte onderlinge relatie.

Buiten een opleiding tot schilder, verklaart u geen enkele opleiding te hebben genoten (CGVS, pg. 14). U verklaart ten aanzien van het CGVS dat u nooit gewerkt heeft als schilder (CGVS, pg. 14). Bij DVZ hebt u echter wel aangegeven dat u werkte als zelfstandige schilder (zie punt 12 Verklaring DVZ). Het is dus onduidelijk of u reeds eerdere werkervaring hebt. Er kan echter vanuit gegaan worden dat aangezien uw oom over een winkel/ autohandel beschikt, u mogelijk daar wel enige werkervaring zou kunnen opdoen en op deze manier mee kan voorzien in uw levensonderhoud.

Wanneer u gevraagd wordt naar problemen die u zou gehad hebben tijdens uw verblijf in de stad Jalalabad, haalt u niets concreet aan. U kunt slechts aanhalen dat de taliban nog steeds op zoek zouden zijn naar u omdat uw oom u dit vertelde (CGVS, pg. 21). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 1.2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

Schending van het artikel 1.2 van de Vluchtelingenconventie volgens hetwelk "een vluchteling elke persoon is die [...] uit gegronde vrees voor vervolgen wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren [...]".

Volgens gezaghebbende auteur wijst het element vrees naar "de persoonlijke en psychische toestand van de vluchteling. Deze duidt op een bewustzijn van het risico van vervolging in geval van terugkeer". Wat de gegrondheid van de vrees betreft, volstaat het dat "de kandidaat-vluchteling het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging".

Ten aanzien van de vervolgende partij, "kunnen twee groepen worden onderscheiden, zijnde de overheden van het land van herkomst enerzijds, en andere inwoners anderzijds. Er is sprake van vervolging door inwoners indien de daders van de vervolging direct of indirect door de overheid worden geleid en/of gesteund, in dat geval, zal de nationale bescherming ontbreken".

In casu, blijkt uit huidig geschil dat verzoeker, zijn persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt heeft

De vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Afghanistan vermoord te worden door de taliban omwille van de opstand van zijn vader tegen de taliban. Zijn vader heeft zich aangesloten bij de Afghan National Army (ANA) en later bij de lokale politie in zijn strijd tegen de taliban.

Aan de hand van zijn coherente verklaring bij het CGVS heeft verzoeker ontegensprekelijk aangetoond dat zijn leven in het gevaar is naar aanleiding van de opstand van zijn vader tegen de taliban.

Het volstaat dat verzoeker het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Daarnaast heeft verzoeker tijdens zijn gehoor overtuigende bewijsmaterialen neergelegd waaruit kan afgeleid worden dat zijn leven effectief in Afghanistan in gevaar is.

Gezien de bedreiging waarmee verzoeker werd geconfronteerd en het feit dat verzoeker een doelwit van de taliban geworden is, had verzoeker geen ander keuze dan te vluchten.

Terecht vreest verzoeker voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien verzoeker aldaar op bescherming van de nationale en lokale autoriteiten niet kan rekenen.

In Afghanistan heeft verzoeker geen intern vluchtalternatief meer. Verzoeker kan op bescherming van zijn gezin niet rekenen aangezien zij familie machteloos geworden is.

Verzoeker kan maar besluiten dat hij aannemelijk gemaakt heeft dat hij een doelwit is van de taliban en dat hij op een gegrond vrees kan beroepen in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet.

2. Tweede middel

Schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht.

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidscontroletoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd". De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

De formele motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven. Bovendien moeten de juridische en feitelijke overwegingen afdoende worden gemotiveerd".

Gezaghebbende auteurs zijn van mening dat indien de formele motiveringsplicht wordt geschonden, kan dit door het bestuur worden rechtgezet door in een nieuwe beslissing de motieven uitdrukkelijk te vermelden. De beslissing kan bijgevolg worden overgedaan.

Dit is evenwel niet mogelijk indien de beslissing inhoudelijk of materieel niet deugdelijk is gemotiveerd.

In casu, heeft de Commissaris-generaal de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van de asielaanvraag zich beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen.

Het is duidelijk dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

Ten eerste beweert de bestreden beslissing ten onrechte dat "vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 25 juni 2015, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u 18 jaar en drie maanden zou zijn op het moment van uw interview op het CGVS blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Zo werd na leeftijdsonderzoek vastgesteld dat u op 12 juni 2015 reeds ouder bent dan 18 jaar, met een minimumleeftijd van 21 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze vaststellingen, blijft u toch volhouden dat u slechts recent 18 jaar bent geworden. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en dit ten stelligste blijft volhouden, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid".

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat hij een taskara neergelegd heeft die hij van de Afghaanse overheid gekregen heeft alwaar vermeld werd dat verzoeker de leeftijd van 18 jaar heeft. Deze document werd niet door verzoeker opgesteld.

Meer nog werd verzoeker geboren in een dorp alwaar de registratie van geboorte niet evident is. Als zijn vader, aan de hand van zijn taskara, verzoeker verteld heeft dat verzoeker, voor zijn vertrek uit Afghanistan, dat hij minder dan 18 jaar oud was, dan is dit de enige informatie omtrent zijn leeftijd dat hij heeft. Verzoeker heeft zijn leeftijd volgens zijn taskara aangegeven. De authenticiteit van zijn taskara wordt niet in vraag gesteld. Hieromtrent stelt de bestreden beslissing het volgende "de stukken die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan deze bevindingen. Uw taskara kan uw herkomst en identiteit ondersteunen, die hier niet ter discussie staan

Ten tweede, beweert de bestreden beslissing van het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is omdat het incident (arrestatie) met de schaduwgouverneur waarin zijn vader als hoofd van de lokale politie een belangrijke rol heeft gespeeld door het CGVS niet terug werd gevonden. En dat verzoeker geen concreet antwoord omtrent de functie van zijn vader bij de lokale politie kon geven.

Volgens het CGVS "Met betrekking tot uw asielrelaas dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot het profiel van uw vader als lid van de lokale politie eerder eigenaardig zijn. Zo verklaart u dat uw vader lid is van de Afghaanse lokale politie (ALP) en dat hij de leiding zou hebben over verschillende manschappen. Wanneer u gevraagd wordt naar wat uw vader juist deed kunt u hier echter geen concreet antwoord op geven. Wanneer u gevraagd wordt naar concrete incidenten waar u vader zou bij betrokken zijn, verklaart u dat uw vader verantwoordelijk is voor de arrestatie van de schaduwgouverneur van uw district Dit incident heeft plaatsgevonden één maand voor uw vertrek uit Afghanistan dat u situeert in de eerste of de tweede maand van 1394 (omgezet tussen maart en mei 2015). U benoemt deze districtsgouverneur van de taliban als L.M.. Deze schaduwgouverneur zou nadien door het districtshoofd ter dood zijn gebracht, en de taliban zouden uw vader hiervoor verantwoordelijk achten. Er kon in de informatie ter beschikking van het CGVS echter geen incident teruggevonden worden dat uw verklaringen hierover kan bevestigen, Er kon echter wel teruggevonden worden dat rond midden mei 2075, toen u reeds was vertrokken uit Afghanistan, de talibanleider van Hesarak verantwoordelijk voor de "Promotion of Virtue and Prevention of Vice" gearresteerd werd (deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Het zou ook de inlichtingendienst geweest zijn die verantwoordelijk was voor de arrestatie van deze taliban gouverneur. Dat het incident met de schaduwgouverneur waarnaar u refereert, en waarin uw vader als hoofd van de lokale politie een belangrijke rol heeft gespeeld, dan niet werd teruggevonden".

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat uit zijn gehoorverslag treft Uw Raad voldoende informatie die door verzoeker werd gegeven omtrent de werkzaamheden van zijn vader bij de lokale politie in Afghanistan (CGVS pg. 13). Zo heeft verzoeker informatie spontaan gegeven omtrent de uniform van zijn vader, aantal mensen met wie zijn vader samenwerkte bij de lokale politie.

Meer nog heeft verzoeker, op grond van de gesteld vraag, informatie gegeven omtrent incidenten waarmee zijn vader werd geconfronteerd tijdens zijn dienst bij de lokale politie, zijnde zijn bijdrage in de arrestatie van schaduwgouverneur van de taliban de heer L.M..

Het probleem in huidige geschil, is het feit dat het CGVS geen informatie omtrent voormelde incident / arrestatie gevonden heeft.

Verzoeker is hiervoor niet verantwoordelijk voor het feit dat het CGVS geen uitvoerig onderzoeker gevoerd heeft in het kader van voormelde incident. Het feit dat het CGVS geen informatie hieromtrent gevonden heeft, houdt niet in dat het asielrelaas van verzoeker ineens ongeloofwaardig geworden is. De bestreden beslissing geeft zelf niet aan welke bronnen van informatie werden geconsulteerd om tot de conclusie te komen dat het incident met de schaduwgouverneur van de taliban de heer L.M. niet plaatsgevonden heeft.

Hieruit blijkt het gebrek aan een zorgvuldig onderzoek in hoofde van het CGVS;

Ten derde is de bestreden beslissing van mening dat "u verklaart dat uw vader omwille van zijn job bij de ALP gevisieerd werd door de taliban. Ook u zou hierdoor bedreigd worden en u moest voor uw veiligheid gaan wonen bij familieleden in het districtcentrum. (...) Indien de taliban werkelijk zo gebrand waren op het viseren van uw vader omwille van zijn job, is het toch niet aannemelijk dat de rest van uw gezin veilig zou kunnen verblijven hebben in uw dorp".

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat de taliban twee principiële doelwitten in huidige dossier heeft, zijnde de vader van verzoeker en verzoeker, de oudste zoon in het gezin. Het is de traditie van taliban dat vrouwen en kleine kinderen niet mogen aangevallen worden. Zijn vader is een doelwit wegens zijn opstand tegen de taliban. Als de oudste zoon in het gezin, komt zijn leven in het gevaar wanneer zijn vader door de taliban niet aangetroffen kan worden.

Volledigheidshalve wijst verzoeker erop dat na zijn ontvoering door de taliban, zijn moeder en broers vluchtten uit hun dorp naar een onbekende bestemming, dit uit veiligheidsoverweging.

Dit houdt in dat de bewering van de bestreden beslissing, zijnde dat het gezin van verzoeker in het dorp blijven wonen ondanks het dreigement van de taliban, geen juiste bewering is.

Ten vierde is de bestreden beslissing van mening dat "w verklaart ontvoerd te zijn door mensen uit uw dorp, die de taliban steunden. (...). U verklaart vervolgens na drie dagen bevrijd te zijn door het Afghaanse nationale leger (ANA) dat een nachtelijke raid uitvoerde in het dorp waar u werd vastgehouden. Zij zouden u met een helikopter tot in Jalalabad gebracht hebben. Zij zouden vervolgens de districtschef gecontacteerd hebben om uw identiteit na te gaan. Hierna hebben ze dan ook uw oom gecontacteerd, die in Jalalabad woont, en hebben ze hem gedwongen om voor u te zorgen. Het is toch werkwaardig dat het nationale leger van Afghanistan zo veel energie zou steken om u te verplaatsen naar de stad Jalalabad en vervolgens ook nog uw oom zouden zoeken en hem zouden dwingen om voor u te zorgen".

Verzoeker stelt vast dat als zijn vader onmiddellijk niet kan bereikt worden, dan lijkt dat logisch dat zijn oom die bereikbaar is, wordt gecontacteerd teneinde verdere hulp aan verzoeker te verlenen.

De bewering van de bestreden beslissing mist feitelijke grondslag.

Verzoeker kan allen maar vaststellen dat de bestreden beslissing niet geslaagd heeft de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in het gedrang te brengen.

WAT DE WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS BETREFT

Schending van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volgens artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet moeten de asielinstanties zich automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren. De term asielaanvraag dekt eveneens de aanvraag van subsidiaire bescherming.

In het kader van de toekenning van subsidiaire bescherming, merkt Uw Raad op dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient ruimer geïnterpreteerd te worden.

Luidens artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet, "ernstige schade bestaat uit:

- a. doodstraf of executie; of
- b. foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c. ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker stelt vast dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing zich beperkt tot een lichtzinnige overwegen van zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker merkt op dat de graad van conflict-gerelateerd geweld in zijn regio van afkomst toenemend van aard is. De inwoners van het dorp Alimkhail, district Hesarak, provincie Nangarhar kunnen niet meer op de bescherming van nationale autoriteiten rekenen.

Gezien de gegronde vrees voor zijn leven in Afghanistan, schiet de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing te kort gezien de Commissaris-generaal nagelaten heeft onderzoek te doen of er een schending kan zijn van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet, dit in het kader van de veiligheidssituatie in zijn dorp Alimkhail, district Hesarak, provincie Nangarhar.

In tegendeel leest Uw Raad een stereotype en algemene motivering in de bestreden beslissing die op negatieve beslissingen van Afghaanse asielzoekers wordt toegepast.

De bestreden beslissing heeft een tegenstrijdige analyse van Jalalabad gemaakt terwijl voor verzoeker onmogelijk is in Jalalabad te gaan wonen, aangezien op heden Jalalabad onveilig is.

Verzoeker stelt vast dat het willekeurige geweld in Jalalabad aanhoudende van aard is. De Afghaanse burgers in Jalalabad kunnen niet meer op de bescherming van nationale autoriteiten rekenen.

Zijn afkomst uit het dorp Alimkhail, district Hesarak, provincie Nangarhar wordt met alle middelen van recht bewezen, zijnde aan de hand van zijn coherent verklaring en geografische kennis omtrent zijn regio.

Tot op heden wordt zijn regio getesteed door toenemend activiteiten van taliban.

In het licht van voorgaande kan niet in twijfel worden getrokken dat verzoeker in Afghanistan het reële risico loopt om steeds onmenselijk en vernederend behandeld te worden. Meer nog, dat er in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer is.

Uit de voorgaande merkt Uw Raad op dat de Commissaris-generaal in gebrek gebleven is een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming. Bovendien, is de Commissaris-generaal in gebrek gebleven de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus afdoende te motiveren ten aanzien van zijn dorp Alimkhail, district Hesarak.

Met andere woorden, wordt het gevaar voor verzoeker in Aïimkhail niet geanalyseerd.

Het is voor Uw Raad onmogelijk om een wettigheidstoezicht van de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te voeren.

Dienvolgens schendt de bestreden beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de taliban omdat zijn vader tegen hen in opstand kwam. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden geboortedatum gezien de beslissing van de Dienst Voogdij van 25 juni 2015, (ii) geen informatie kon worden teruggevonden betreffende het voorgehouden incident met zijn vader en commandant L.M., (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn vader door de taliban bedreigd worden terwijl de rest van het gezin nog lange tijd probleemloos in het dorp is blijven wonen, (iv) het evenmin aannemelijk is dat er voor verzoeker geen veilig onderkomen zou zijn terwijl zijn vader nog steeds in het dorp woont en de rest van zijn gezin elders in Afghanistan een veilig onderkomen zou hebben gevonden, (v) het niet geloofwaardig is dat zijn vader als leidinggevende binnen de lokale politie aan zijn zoon zou vragen om naar het huis te gaan om zijn walkietalkie op te laden, (vi) zijn verklaringen over hetgeen na zijn ontvoering gebeurde, evenmin geloofwaardig zijn, (vii) het niet aannemelijk is dat de talibanleden of hun familie verzoeker niet zouden hebben gevonden toen hij bij zijn oom in Jalalabad verbleef, en (viii) de door hem neergelegde stukken de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Waar verzoeker erop wijst dat hij zijn taskara heeft neergelegd en dat hij op basis van hetgeen zijn vader hem vertelde, ervan uitging dat hij minder dan 18 jaar oud was, dient erop gewezen dat verzoeker

de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 11). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Dat verzoeker blijft vasthouden aan de door hem voorgehouden doch onjuiste geboortedatum, doet wel degelijk afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Aangaande zijn taskara dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat valse, Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald zou zijn.

Waar verzoeker verwijst naar de verklaringen die hij aflegde met betrekking tot de activiteiten van zijn vader als lid van de lokale politie in Afghanistan, komt hij niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, hetgeen op zich geen dienstig verweer is. Zijn bewering dat verweerder onvoldoende zou hebben onderzocht of er enige informatie is te vinden betreffende het incident met zijn vader en commandant L.M., komt hij niet verder dan een blote bewering. Indien een belangrijke talibancommandant werd gearresteerd en vervolgens vermoord, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hieromtrent enige informatie kan worden teruggevonden, *quod non in casu*. Bovendien draagt verzoeker zelf de bewijslast van de feiten die hij aanvoert en komt het noch aan de commissaris-generaal, noch aan de Raad toe de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker opnieuw niet verder komt dan het opwerpen van een blote bewering waar hij stelt dat het de traditie is van de taliban dat vrouwen en kleine kinderen niet mogen worden aangevallen, aangezien hij deze bewering met geen enkel objectief stuk staakt. Terecht wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat buiten verzoeker en zijn vader, de rest van het gezin gedurende lange tijd probleemloos in het dorp bleef wonen, terwijl verzoekers broers toch ook reeds de leeftijd van 15, 14, 12 en 10 jaar bereikt hebben en dus niet allen nog als "kleine kinderen" kunnen worden beschouwd. Verder wordt er in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met verzoekers verklaring dat de rest van zijn gezin ondertussen naar een onbekende bestemming is verhuisd. Echter, verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen de pertinente opmerking in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat er voor de rest van verzoekers gezin blijkbaar wél een veilig onderkomen kan worden gevonden in Afghanistan terwijl dit voor verzoeker niet het geval zou zijn.

Waar verzoeker meent dat het logisch is dat zijn oom wordt gecontacteerd om hem te helpen in het geval dat zijn vader niet onmiddellijk kan worden bereikt, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat het Afghaanse nationale leger dermate veel moeite zou doen om verzoeker in Jalalabad in veiligheid te brengen en zelfs zijn oom zou dwingen om voor hem te zorgen. Tevens wordt er terecht op gewezen dat verzoeker niet precies kan aangeven waaraan hij werd geopereerd, hetgeen evenmin aannemelijk is.

Gezien hetgeen voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota met opmerkingen (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren af en toe incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvooien en meestal zonder burgerslachtoffers.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad" van 18 december 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag

verschillende burgerslachtoffers te betreuen waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad" van 18 december 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht zijn tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de voormelde informatie onjuist of achterhaald zou zijn.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u beschikt over een familiaal netwerk in de stad. Uw oom van vaderszijde woont in de stad en heeft daar een winkel/autohandel (CGVS, pg. 12). U verklaart dat u gedurende vier maanden verbleven hebt bij uw oom in Jalalabad voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, pg. 6, 16). Hoewel u verklaart geen goede relatie te hebben met deze oom omwille van ruzie over land en dat hij zou gedwongen zijn door het leger om voor u te zorgen (CGVS, pg. 16), geeft u ook aan dat hij geen enkel probleem had om voor u te zorgen gedurende vier maanden. U verklaart dat u zou gewond geweest zijn en dat uw oom heel goed gezorgd heeft voor u (CGVS, pg. 6). Zo heeft uw oom er ook voor gezorgd dat u kon verblijven in een privé-kliniek en dat u daar werd geopereerd zodat u volledig genas (CGVS, pg. 20). U verklaart ook nog steeds contact te hebben met uw oom sinds u in België verblijft, en hij zou u ook de nodige documenten voor uw asielaanvraag vanuit Afghanistan hebben opgestuurd (CGVS, pg. 3). Ook uw reis naar hier werd door deze oom betaald (CGVS p. 21). Dit alles kan moeilijk beschouwd worden als wijzend op een slechte onderlinge relatie.

Buiten een opleiding tot schilder, verklaart u geen enkele opleiding te hebben genoten (CGVS, pg. 14). U verklaart ten aanzien van het CGVS dat u nooit gewerkt heeft als schilder (CGVS, pg. 14). Bij DVZ hebt u echter wel aangegeven dat u werkte als zelfstandige schilder (zie punt 12 Verklaring DVZ). Het is dus onduidelijk of u reeds eerdere werkervaring hebt. Er kan echter vanuit gegaan worden dat aangezien uw oom over een winkel/ autohandel beschikt, u mogelijk daar wel enige werkervaring zou kunnen opdoen en op deze manier mee kan voorzien in uw levensonderhoud.

Wanneer u gevraagd wordt naar problemen die u zou gehad hebben tijdens uw verblijf in de stad Jalalabad, haalt u niets concreet aan. U kunt slechts aanhalen dat de taliban nog steeds op zoek zouden zijn naar u omdat uw oom u dit vertelde (CGVS, pg. 21). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u

met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties."

Verzoeker voert geen enkel concreet, inhoudelijk verweer tegen deze pertinente motivering, die als vaststaand wordt beschouwd. Een onderzoek van de veiligheidssituatie in het dorp Alimkhail, district Hesarak, provincie Nangarhar, waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift om vraagt, is *in casu* niet dienstig, aangezien is komen vast te staan dat hij over een intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER